

Sygn. akt VII U 2171/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015 roku w Lublinie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 23 lipca 2013 roku znak(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala A. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres od dnia 1 lipca 2013 roku do dnia 30 czerwca 2015 roku.

Sygn. akt VII U 2171/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił A. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 17 lipca 2013 roku nie uznała wnioskodawczyni za niezdolną do pracy (decyzja – k. 104 akt rentowy ZUS, dalej a.r.).

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła A. M., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie zgadzając się z ustaleniem, iż obecny stan jej zdrowia psychicznego uległ poprawie i pozwala na wykonywanie pracy zawodowej (k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, wskazując na argumenty zawarte w uzasadnieniu decyzji (k. 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

A. M., urodzona (...) legitymuje się stażem ubezpieczeniowym wynoszącym 14 lat i 7 miesięcy, w tym 7 lat i 4 miesiące przypadają przed zgłoszeniem pierwszego wniosku (bezsporne). W okresie od dnia 21 lutego 2011 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku wnioskodawczyni była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, z powodu schorzeń psychiatrycznych – zaburzeń lękowych z napadami lęku i uporczywych zaburzeń nastroju – dystymii, cech

osobowości neurotycznej oraz nawarstwień depresyjno – lękowych (przyznane na mocy wyroku Sądu Okręgowego z dnia 11 grudnia 2012 roku – vide kata sprawy VII U 630/12).

W dniu 12 czerwca 2013 roku A. M. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 99 a.r.).

Lekarz orzecznik uznał A. M. za osobę nadal niezdolną do pracy z uwagi na stan psychiczny, na okres do dnia 1 lipca 2015 roku. Na skutek zgłoszenia zarzutu wadliwości sprawę tą ponownie rozpatrywała Komisja Lekarska ZUS, która orzeczeniem z dnia 17 lipca 2013 roku uznała, iż odwołująca jest obecnie osobą zdolną do pracy (k. 16 dok. orzeczniczej).

Decyzją z dnia 23 lipca 2013 roku ZUS w oparciu o powyższe orzeczenie odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 lipca 2013 roku (k. 104 a.r.).

Sąd ustalił w toku niniejszego postępowania, iż wnioskodawczyni jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy. Niezdolność ta istniała w dniu wstrzymania prawa do renty tj. 1 lipca 2013 roku.

Przyczyną tej niezdolności są występujące u A. M. schorzenia psychiatryczne. Potwierdzona została diagnoza zarówno uporczywych (dystymicznych) zaburzeń nastroju, jak i zaburzeń lękowych z objawami somatyzacyjnymi. Wnioskodawczyni funkcjonuje intelektualnie w obszarze normy, brak jest u niej cech dysfunkcji poznawczych uwarunkowanych organicznym uszkodzeniem (...). Zaburzenia te są u opiniowanej odporne na leczenie i mają one znaczny wpływ na funkcjonowanie skarżącej. W jej sytuacji zdrowotnej nie zaszły żadne zmiany na lepsze w porównaniu z rokiem 2011, nie poddała się ona psychoterapii i ogranicza się do farmakoterapii, która wycisza objawy, ale ich nie usuwa. Współistniejące z dystymią objawy lękowe, nie tylko napadowe ale i uogólnione, są czynnikiem najbardziej zaburzającym funkcjonowanie opiniowanej (opinia biegłego z zakresu psychiatrii k. 13-17 a.s., opinia psychologiczna k. 56 a.s., opinia uzupełniająca biegłego psychiatry k. 35 oraz 73 a.s.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o powołane opinie biegłego lekarza specjalisty z zakresu psychiatrii oraz biegłego z zakresu psychologii. Biegły psychiatra, m.in. w oparciu o przeprowadzone w toku postępowania badanie sądowo – psychologiczne uznał stanowczo, iż u badanej po dniu 30 czerwca 2013 roku nie nastąpiła poprawa stanu psychicznego usprawiedliwiająca orzeczenie o zdolności do pracy. Biegły podkreślił, ustosunkowując się również do zastrzeżeń składanych przez pozwany organ rentowy, iż kwestią zasadniczą w kontekście ustalenia zdolności bądź niezdolności do pracy u badanej A. M., jest nie pochodzenie objawów chorobowych, ale ich znaczenie dla funkcjonowania. Biegły zauważył też, co potwierdziła opinia biegłego psychologa, iż psychoterapia byłaby techniką adekwatną dla leczenia wnioskodawczyni, gdyż zastosowanie jej mogłoby spowodować ustąpienie zaburzeń. Obecnie jednak wnioskodawczyni nie korzystała z takiej formy leczenia i zaburzenia te trwają nadal. Podany w opinii zaś dwuletni okres, po którym wskazana jest ponowna ocena stanu wnioskodawczyni, to czas jaki jest potrzebny na skuteczną psychoterapię i ewentualne korekty leczenia farmakologicznego oraz aktywizację zawodową.

Do opinii tej organ rentowy zgłaszał zastrzeżenia, wskazując iż obecna psychologiczna i psychiatryczna przeprowadzona w 2013 roku przed organem rentowym była bardzo wnikliwa i nie wskazywała ona na istnienie niezdolności do pracy z powodów psychiatrycznych. Do zastrzeżeń tych odniósł się biegły psychiatra, oceniając jednocześnie wyniki przeprowadzonego w toku postępowania sądowego badania psychologicznego. Kolejne zastrzeżenia organu rentowego stanowiły jedynie dalszą polemikę ze stanowiskiem biegłego.

W tych okolicznościach Sąd uznał, iż opinia biegłego psychiatry, wraz z jej uzupełnieniem zawierającym wyczerpujące odniesienie się do uwag pozwanego organu rentowego, jest jasna i logicznie argumentowana. Z tych względów opinie te należało uznać za wiarygodne. Zauważyć przy tym należy, że wnioskodawczyni ostatnio od 2011 roku była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z powodu schorzeń psychiatrycznych. W niniejszym zaś postępowaniu nie wykazano, aby jej stan zdrowia uległ poprawie. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż nie zachodziła potrzeba wywoływania opinii kolejnego biegłego z zakresu psychiatrii.

Odwołanie A. M. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z uwagi na uprawnienie wnioskodawczyni do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30 czerwca 2013 roku warunek posiadania okresu składkowego i nieskładkowego oraz daty powstania niezdolności do pracy nie był sporny w niniejszej sprawie.

Ustalony stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że wnioskodawczyni od dnia 1 lipca 2013 roku był nadal osobą częściowo niezdolną do pracy, okresowo, do dnia 31 czerwca 2015 roku

Z tych względów zaskarżoną decyzję należało zmienić przyznając A. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres tj. od 1 lipca 2013 roku do 30 czerwca 2015 roku.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd orzekł jak w sentencji.